

[Knut Lind]

Ser man i færdselsloven under lovens § 2's definitioner, så står der ordret under pkt. 14:

»Motorredskab: motordrevet køretøj, som hovedsagelig er indrettet som arbejdsredskab, og som er konstrueret til en hastighed af højst 30 km i timen og kun med en væsentlig konstruktiv forandring kan ændres til større hastighed. Motordrevet køretøj, der er bestemt til at føres af en gående, anses som motorredskab.«

Det vil vel med andre ord sige, at den pølsemænd på Rådhuspladsen, der er på vej hjem med pølsevognen, som efter færdselslovens § 2 under definitioner er at betragte som et motorredskab, og som har en promise på over 2, risikerer at miste retten til at føre både pølsevogn og almindelig bil i 2 år og 6 måneder. Det er netop ud fra det, som lovens tekst siger i dag.

Og værre bliver det for så vidt angår kolonihaveejeren, der efter en større frokost slår græsrabatten ud til den offentlige vej med en promise på over 2 og fører den i Brugsen indkøbte selvkørende Majorplæneklipper, og som under græsslåningen snubler, hvorved maskinen fortsætter ad offentlig vej med et eventuelt færdselsuheld til følge. Hans redskab falder også ind under motordrevet køretøj, der er bestemt til at føres af en gående. Det anses for motorredskab, og det vil sige, at efter at han har slået græsrabatten, mister han kørekortet i 2 år og 6 måneder.

Når man så samtidig ser, at der intet belæg er for at tro, at en forlængelse af frakendelsestiden skulle virke præventivt – nærmest det modsatte – på grund af den ringe opdagelsesrisiko der er, og hvis folketingets medlemmer blot et øjeblik standsede op og spurgte sig selv, hvor mange gange de er blevet standset for at fremvise deres kørekort, ville man opdage, at det ikke er ret mange gange, og nogle er det slet ikke.

I øvrigt er der personer, som er blevet fradømt kørekortet, og som, umiddelbart inden de kommer i retten, »uheldigvis« har tabt deres kørekort. Når de senere bliver standset af færdselspolitiet, viser de det kørekort, som de »uheldigvis« havde tabt på et tidligere tidspunkt, og hvis den pågældende færdselsbetjent ikke hører til i rigsregistraturen, kører den pågældende videre. Derfor er der en meget ringe opklarelsesprocent her.

Den lange frakendelsestid vil virke urimeligt hård over for lovlydige borgere, i særde-

leshed over for erhvervsfolk, og ramme familiens indtægtsforhold i modsætning til den hæftestraf af kortere varighed, der i første omgang rammer den skyldige.

Det er i øvrigt beklageligt, at man med ministerens forslag forsøger at ændre færdselsloven og sanktionsbestemmelserne ud fra kortsynede finansielle betragtninger i forbindelse med forvandlingsstraffen, idet det på lang sigt ikke vil virke besparende, hverken finansielt eller hvad plads angår.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal meddele, at jeg både er enig og uenig med fremskridtspartiets medlemmer af retsudvalget.

Det er således, at vi i finansudvalget ofte har diskuteret problemstillingen med justitsministeren, når der har været behov for øgede bevillinger, for at man kan nedbringe den store pukkel af folk, der venter på at få lov til at afsone hæftestrafte m.v. Derfor har et meget, meget bredt udsnit af finansudvalget, for ikke at sige hele finansudvalget, måske med en enkelt undtagelse, faktisk lagt pres på justitsministeren for at få lovforslaget, der nu er til behandling, fremsat. Derfor er jeg forbavset over, at partier, inklusive mit eget partis medlem af retsudvalget, går imod. Det tyder på, at der mangler samklang i partierne, mellem partiernes finansudvalgsmedlemmer og partiernes retsudvalgsmedlemmer. Jeg skal gerne vedkende mig, at jeg selv har været med til at lægge pres på justitsministeren, for at vi kunne få fremsat det lovforslag, der nu er til behandling, og jeg skal tilsige justitsministeren, at jeg nok skal stemme for lovforslaget, når det kommer til tredje behandling.

Men det, der er til behandling nu, er jo ændringsforslaget, der er stillet af fremskridtspartiets medlemmer, og jeg forstår faktisk ikke, at justitsministeren ikke tiltræder ændringsforslaget, for ændringsforslaget har jo nøjagtig det samme sigte som det, vi har anført over for justitsministeren, nemlig at når en borger overtræder landets love og dermed generer samfundet, skal samfundet ikke yderligere generes ved, at samfundet har udgifter som følge af lovovertrædelsen. Det vil sige, at den, der overtræder landets love, i videst mulig udstrækning selv skal have de økonomiske ulemper af det, og derfor er bø-